

Pirmā nodaļa

Morgans lieliski atcerējās savu pirmo tikšanos ar doktoru Mariju. Tajā laikā viņš Mariju personiski nepazīna. Marijs nekad neapmeklēja komisiāriāta kokteiļu viesības, tomēr viņa vārds tika bieži pieminēts, jo vairums universitātē strādājošo angļu, kuriem vai kuru bērniem kaut reizi bija gadījies saslimt, bija izmantojuši Marija pakalpojumus. Morgans bija dzirdējis tikai labas atsauksmes: trīs universitātes klinikas darbojās daudz efektīvāk nekā agrāk, suņi vairs neslimoja ar trakumsērgu, jo bija ieviestas to reģistrācijas un vakcinācijas shēmas. Visi jutās apmierināti. Kaut gan Marijs tika uzskatīts par pedantu, visi atzina, ka viņš ir lielisks ārsts: viņa uzstādītās diagnozes vienmēr bija pareizas un izraudzītās ārstniecības metodes – efektīvas. Morgans gan nepievērsa lielu uzmanību šai kokteiļu viesību saviesīgajai tērzešanai. Viņu neinteresēja ne pats ārsts, ne arī šā ārsta klinikas. Kopš ierašanās Kindžandžā viņa veselības stāvoklis bija lielisks, ja neņēma vērā kuņģa un zarnu darbības traucējumus vai pa kādam septiskam moskīta kodumam, tādējādi viņam ne reizi nebija radusies vajadzība izmantot universitātes veselības dienesta pakalpojumus, kuri bija oficiāli pieejami komisiāriāta darbiniekiem.

Kādu rītu drīz pēc Morgana un Heizelas attiecību sākuma Morgans un Lī Vans pie universitātes kluba bāra letes apsprieda sarežģītās kontracepcijas problēmas Āfrikā. Lī Vans sēdēja uz bāra ķebļa, un cauri cieši savilkta olivzaļā krekla aizdarei izspilējās prāva viņa brūnganā alusvēdera daļa.

Ar brūnu pirkstu maisīdams rožainajā džinā peldošos ledus kubiciņus, Lī Vans teica: – Klau, manu zēn, tev jāpanāk, lai tavs pupsiks lieto kontracepcijas tabletes un sāk darīt to pēc iespējas ātrāk. Aizmirsti par saviem gumijas izstrādājumiem, ja vien tev nav zināms kāds čoms, kurš varētu tos piegādāt no Apvienotās Karalistes.

Lī Vans bija naturalizējies Lielbritānijas pilsonis un sarunā izmantoja arhaiskus slenga vārdus un idiomās, kuras pats uzskatīja par istiem angļu izteicieniem. Viņa valodā nejautās malajiešu akcents.

– Dieva dēļ, neiedomājies izmantot vietējas gumijas, – viņš turpināja, pieklusinādams balsi, jo pie letes sēdēja divas dāmas.

– Izmantot šos izstrādājumus ir tas pats, kas drātēties caur cimdu.

Lī Vans izplūda gardos smieklos pats par savu salīdzinājumu un uzsita Morganam pa roku, piebilzdams: – Caur sasodītu aitādas cimdu.

Lī Vans gandrīz aizrijās no smiekliem un ar pūlēm izmocija: – Ak mans Dievs... Simeon, pasniedz mums vēl pa glāzei džina.

Morgans pasmējās par Lī Vana joku, taču nejutās pārāk uzjautrināts. Reizēm viņš domāja, ka mazais un resnais malajietis ir visneķītrākais un pretīgākais radījums, kuru viņš jebkad mūžā ir sastapis, un jutās vainīgs par to, ka mēdz uzturēties šā radījuma sabiedrībā. Morganam bija pretīga šīs sarunas ievirze, un viņš no vēsā pirmā stāva bāra pavēņa vērās uz gaismas apspīdēto terasi. No modernas kubveida strūklakas plūda ūdens, un divi mazi bērni klaigādami spēlējās uz betonētās terases. Viņu māte sauļojās turpat līdzās.

Bija septembra vidus. Vairums Kindžandžas iebraucēju pavadīja atvaļinājumu Eiropā, un patlaban viņi pamazām sāka atgriezties darbā pēc vasaras atvaļinājuma, kas sakrita ar lietus sezonu Kindžandžā. Morgans iepriekšējo reizi bija devies atvaļinājumā martā, un pēdējos divus mēnešus bija strādājis viens pats, jo Fenšeivs un Džonss bija atvaļinājumā. Laiks bija vilcies gliemeža gaitā, jo darba bija maz, laiks – tveicīgs, klubi – klusi un tādi kā apātijā iegrimuši.

Viņš patiesi priecājās par iespēju atjaunot draudzību ar Lī Vanu, un drīz vien viņi kopā sāka klejot pa Nkongsambas bāriem, rīkot mežonīgas dzeršanas orgijas Lī Vana slimnīcas pilsētiņas bungalo un svētdienās

baudīt maltītes ar bagātīgu karija aizdaru. No šīs dienas viedokļa tas bija nejauks uzdzīves periods, kas bija atstājis sirdi nepatīkamas mieles, taču šādi viņš bija patīkami pavadījis lietus sezonu – sliktāko gadalaiku Kindžandžā – un viņš bija iepazinies ar Heizelu.

Morgans uzmeta aci rokas pulkstenim. Pēcpusdienā Nkongsambas lielajā lidostā no galvaspilsētas ieradīsies Fenšeivi, un viņam vajadzēja viņus sagaidīt ar komisariāta mašīnu. Fenšeivs bija atsūtījis vēstuli, kurā ziņoja, ka viņu meita uz kādu laiku ieradišoties padzīvot Kindžandžā. Morgans prātoja, kāda gan varētu izskatīties Artūra un Hlojas Fenšeivu meita. Pirms nedēļas bija atgriezies arī Džonss, kurš bija pavadījis atvaļinājumu Svonsi vai Eberīstvitā, vai kādā citā Velsas vietā, arī lietus bija pārstājis. Morgans nodomāja, ka dzīve pamazām sāks ieiet vecajās sliedēs un kļūs jēdzīgāka.

Simeons pasniedza Morganam jaunu glāzi džina un pielēja tam toniku. Viņš nosprieda, ka vairāk nedzērs: nebūtu prāta darbs ierasties lidostā dzērumā un likt Fenšeiviem osīt alkohola dvaku. Morgans atspiedās ar muguru pret bāra leti un dīki priecājās par saules staru spēli baseina ūdenī. Strūklakas čaloņa patīkami glāstīja ausis. Sūkdams vēso dzērienu, Morgans prātoja, ka dzīve nebūt nav tik slikta: laiks bija jauks, viņam kopienā bija labs sociālais statuss, viņš saņēma prāvu algu, viņam bija liela māja, kalpotāji un – viņš pie sevis pasmaidīja – tumšādaina mīļākā ar brīnišķīgām krūtīm. Viņš domās atgriezās pie iepriekš iztirzātā jautājuma un teica Lī Vanam: – Tas viss ir labi attiecībā uz tevi, bet es nevaru pieprasīt, lai man ar diplomātisko pastu piegādā lielu partiju prezervatīvu *Durex Fetherlite*.

Lī Vans iespurcās džina glāzē un jautri uzsita Morganam pa ceļi. Morgans pasmaidīja: šis Lī Vans nemaz nebija tik zemē metams, kā viņš nupat bija domājis. Īsts koloniju iedzīvotājs, vērtīgs cilvēks, labs paziņa.

Morgans vaicāja: – Klausies, bet kur lai es ņemu tās kontracepcijas tabletes?

– Aizsūti viņu pie ārsta, – Lī Vans ieteica.

Morgans iebilda: – Bet cik tas man izmaksās? Vai tās tabletes nevar nopirkt aptiekā?

Lī Vanam arī šī doma šķita uzjautrinoša: – Tu esi viens slinks un skops tirgonis. Tu izturies muļķīgi, un tu negribi iztērēt ne grasi. Lai Dievs žēlīgs!

Brīdi padomājis, Lī Vans ieteica: – Mēģini vērsties pie Marija. Viņš varētu tev ieteikt vajadzīgās tabletes. Visas baltās sievas Kindžandžā lieto pretapaugļošanās tabletes un nervu zāles *Librium*. Tāda ir Āfrika – bezrūpīgs sekss un trankvilizatori. Kā viņi to sauc? Tablešu paradīze vai kaut kā tamlīdzīgi. Niekkalbju bars. Savu mūžu neesmu redzējis tik neirotisku un īgnu kompāniju.

– Vai tu domā, ka Marijs varētu man iedot šīs tabletes? Vai tu viņu labi pazīsti? Vai viņš ir tāda tipa cilvēks?

– Jā. Mans vecais draugs Alekss Marijs? Pasaki viņam, ka tu esi mans čoms.

– Laikam tā arī darišu, – Morgans piekrita. – Pa ceļam uz lidostu iegriezīšos klinikā.

Viņš pieskandināja pie Lī Vana glāzes un teica: – Izdzer to. Man vēl ir laiks iedzert glāzi pirms pusdienām. Simeon! Vēl divus džinus, žigli.

Morgans brauca pa universitātes pilsētiņu uz kliniku, sekodams Lī Vana norādījumiem. Nkongsambas Federālā universitāte bija lielākā valsts universitāte un atradās labiekārtotā universitātes pilsētiņā, kurā bija viss nepieciešamais, tajā skaitā vadošajam personālam paredzētas mājas un ciemats, kurā dzīvoja jaunākais personāls un kalpotāji. Runāja, ka šajā pilsētiņā dzīvojot apmēram 20 000 cilvēku. Morgans pa kokiem apstādītām ielām brauca uz universitātes administratīvā centra pusi. Abās pusēs pletās dārzi un plaši bungalo, kur dzīvoja vadošais personāls. Šķita, ka pusdienlaika saules smagums saplacinājis gaišos šifera jumtus un mēģina iedzīt ēku sienas zemē. Morgans bija kluba restorānā iebaudījis pusdienas: diezgan cīpslainu vistas cepeti un puspuddeli vīna, kas savienojumā ar izdzerto džinu bija izraisījis nelielas galvassāpes. Viņš pabrauca garām jaunai un krāšņai universitātes grāmatnīcas ēkai. Kāds strādnieks mēģināja aizkrāsot grafiti burtus OTE KNP. Morgans atcerējās, ka tuvojās

vēlēšanas: tās droši vien būs smieklīgas. Aiz grāmatnīcas atradās universitātes administrācijas ēka, galvenā sanāksmju zāle, teātris, senāta ēka un plašs laukums, kuru rotāja augsts tornis ar pulksteni. Šo kompleksu ar galvenajiem vārtiem, kas atradās apmēram jūdzes attālumā, savienoja plata un taisna trīsjoslu iela. Šī zona bija lielisks ainavu arhitektūras paraugs, un ieceļotāji dēvēja to par Elizejas laukiem. Morgans nogriezās no galvenās ielas un brauca Marija klinikas virzienā. Klīnika sastāvēja no diviem bungalo, kas bija apvienoti vienā kompleksā. Aiz šā kompleksa atradās kvadrātveida divstāvu ēka – slimnīca ar divām palātām, kurās bija ducis vietu. Nopietnākos gadījumos saslimušos transportēja uz galvaspilsētu, kur atradās liela amerikāņu finansēta slimnīca.

Automašīnu stāvvietā bija kā bāztin piebāzta. Verandas ēnā sarāvušās tupēja trīs afrikāņu sievietes ar saslimušiem bērniem. Morgans, juzdamies neveikli, pagāja garām šim sikajām sejiņām, kas šķita iemiestojam postu un nelaimi, un iegāja galvenajā uzgaidāmajā zālē. Pie sienas atradās liels paziņojums, kas norādīja pieņemšanas laikus: studentiem – no 7 līdz 10, jaunākajam personālam – no 10 līdz 12 un vadošajam personālam no 12 līdz 14.

Morgans paraudzījās pulkstenī – bez piecām minūtēm divi. Viņš bija ieradies pašā laikā, taču nevarēja atļauties te ilgi uzkavēties: piecpadsmit pāri diviem piezemējās Fenšeivu lidmašīna. Melnos plastmasas krēsļus bija aizņēmuši vadošā personāla darbinieki. Dažus no viņiem Morgans pazina un smaidot pamāja sveicienus. Ēka bija tīra un ērti iekārtota, gaisā vēdīja parastā dezinfekcijas līdzekļu smaka. Pretējā sienā bija durvis ar uzrakstu «Uzņemšana». Aiz stikla loga sēdēja uzcirties ierēdnis. Morgans piegāja pie loga. Tas atgādināja dzelzceļa stacijas biļešu kasi vai bankas lodziņu.

– Labdien, ser, – ierēdnis apsveicinājās.

Morgans atspiedās pret šauru leti un teica: – Es vēlos satikt doktoru Mariju. Pēc iespējas ātrāk.

Viņš palūkojās pulkstenī, lai norādītu, ka viņam ir maz laika.

– Doktoriem Obajemi un Ratmanatathanai šodien ir pieņemšana. Lūdzu apsēdieties, jūs uzaicinās.

Morgans nebija pieradis pie šādas nediferencētas izturēšanās, taču viņš neskaitāmas reizes bija sastapies ar šādu ierēdņu pašapzinības izpausmēm un zināja, kā ar tām cīnīties.

– Vai doktors Marijs tik tiešām ir šeit? – viņš nevainīgi apvaicājās.

– Jā, ser, bet viņš nepieņem pacientus.

Morgans ledaini pasmaidīja: – Jūs pateiksiet viņam, ka šeit atrodas Līfija kungs no komisariāta. Līfija kungs. Komisariāts. Jā. Ejiet un pasakiet viņam to.

Morgans sabāza rokas bikšu kabatās un uzslavēja sevi par prasmī apieties ar šiem sikajiem gariņiem.

Ierēdnis atgriezās pēc divām minūtēm un sabozies paziņoja: – Doktors Marijs drīz nāks. Lūdzu, apsēdieties.

Morgana sejā pavīdēja triumfjoša izteiksme, un viņš apsēdās. Uzgaidāmajai telpai bija daudzas durvis un izejas uz gaitenītiem, tās grīdu klāja terakotas flīzes, pie sienām nebija nevienas gleznas vai plakāta, tikai pulkstenis, un šeit nebija nekā lasāma. Ārā valdošais pēcpusdienas karstums bija piesildījis telpu, un tās gaiss bija piedvīdījis.

Pēc piecām minūtēm no kāda gaitenīša iznāca doktors Marijs. Morgans piecēlās kājās, gaidīdams, ka Marijs viņu sveicinās, taču ārsts to nedarīja. Viņš devās tālāk, un Morgans viņam sekoja, pa ceļam nopētīdams Mariju tuvāk. Šķita, ka ārstam varētu būt apmēram piecdesmit gadu. Viņš bija gara auguma un kalsns vīrs, tērpies vieglās tropu klimatam piemērotās pelēkās flaneļa biksēs un baltā krekļā ar zilu kaklasaiti. Viņam bija īsi apgriezti cirtaini, iesirmi, tumši mati un vēja appūsta seja. Marijs pastiepa roku, un Morgans to paspieda. Marija roka bija vēsa, sausa un tīra. Morgans apzinājās, ka viņa paša plauksta ir sasvīdusi un nenāktu par ļaunu apgriezt nagus.

Marijs stādījās priekšā: – Es esmu Alekss Marijs.

Viņa skatiens bija tiešs un vērtējošs. Ārsts piebilda: – Man šķiet, ka mēs nekad neesam tikušies.

– Morgans Līfij. Esmu komisariāta pirmais sekretārs.

– Kā varu palīdzēt, Līfija kungs? – Morgans vaicāja. Viņš runāja ar izteiktu, skaidru un nepārprotamu skotu akcentu.

– Patiesībā es gribētu parunāt ar jums par vienu lietu, – Morgans atbildēja, juzdamies neērti, ka nākas izskaidroties ļaužu pilnā telpā. Viņš juta, ka cilvēki sāk pievērst viņam uzmanību.

Marijs teica: – Ak tad tas ir ar veselību saistīts jautājums. Pēc tā, ko teica mans darbinieks, man radās iespaids, ka runa varētu būt par kādu ar komisariātu saistītu jautājumu.

– Nē, tas ir personiskas dabas jautājums.

Marijs paraudzījās pulkstenī. Bija jau pāri diviem. Morgans saprata šo skatienu un paskaidroja: – Es *atnācu* pirms diviem.

– Un kādi jums ir iebildumi pret maniem kolēģiem?

– Piedodiet?

– Es sapratu, ka jums esot iebildumi pret abiem ārstiem, kuriem šodien ir pieņemšana. Es šodien nepieņemu pacientus, – Marijs paskaidroja.

Morgans nosprieda, ka tas viss ir aizgājis pārāk tālu, šī izvaicāšana viņam sāka apnikt. Vai Marijs maz saprata, ar ko viņš runā? Vai viņš uzskatīja Morganu par pēdējā kursa studentīņu, kurš te slaistās aiz gara laika? Bija istais brīdis parādīt, kas īsti ir Morgans.

Viņš konfidenciāli pasmaidīja un pavēstīja: – Esmu nostrādājis komisariātā pāris gadus. Tā kā man nav bijis tas gods ar jums iepazīties un šī ir pirmā reize, kad es apmeklēju jūsu kliniku, nospriedu, ka varētu apvienot lietīškos jautājumus... ar darba jautājumiem. Jūs taču saprotat, ko es ar to gribu pateikt? Man nav pilnīgi nekādu iebildumu pret doktoriem Obajemi un Rat... mat... kā tur šo vīru sauca.

– Ratmanatathanu. Kā tur šo *sievu* sauca.

– Jā, tieši tā. Bet viņi nav angļi – man tā šķiet – toties jūs tāds esat. Tā kā es neesmu redzējis jūs nevienā komisariāta pasākumā, man likās, ka būtu jauki ar jums iepazīties.

Viņš nodomāja, ka būs panācis savu, kaut gan viņam riebās tas, ka nācies izskaidroties publikas klātbūtnē. Marijs neko neatbildēja. Viņš tikai pateica: – Nāciet man līdzī, – un pa gaiteni aizveda Morganu līdz savam pieņemšanas kabinetam. Tā bija liela, plaša telpa bez jebkādiem izgriezumiem. Tajā atradās galds, divi krēsli, augsta kušete un saliekams aiz-

slietnis. Logu stiklu apakšdaļa bija nokrāsota balta. Caur stiklu augšdaļu bija redzams kāda koka stumbrs un slimnīcas ēkas stūris. Sienā bija iebūvēta gaisa kondicionēšanas iekārta, istabā bija tikami vēss.

– Lieliskas mašīnas, Āfrika eiropiešiem, hm, – Morgans draudzīgā tonī paziņoja un iesmējās. Pēc viņu diezgan oficiālās un pavēsās sarunas uzgaidāmajā telpā, atcerēdamies, kāda iemesla dēļ šeit ieradies, viņš uzskatīja, ka labāk būtu radīt nedaudz draudzīgāku gaisotni.

Tomēr šķita, ka Marijs negrasās uzturēt saviesīgu tērzēšanu. Viņš ķērās tieši vērsim pie ragiem: – Kāda ir jūsu problēmas būtība?

Morgans jutās pārsteigts un teica: – Lī Vans man ieteica griezties pie jums pēc palīdzības. Man radušies nelieli sarežģījumi.

Viņš pasmaidīja to divdomīgo smaidu, kas liek sarunu biedram nojaust, ka runa būs par intīmas dabas jautājumiem un ko saprot visas pasaules vīrieši.

– Jā. Lūdzu, turpiniet, – Marijs noteica.

– Jā. Redziet, man ir draudzene.

– Vai viņa ir stāvoklī?

Morgans nodomāja, ka viss sagājis grīstē. Tam nevajadzēja tā notikt. Marijs bija pavērsis skatienu pret griestiem, it kā viņam acīs būtu iespīdējis saules stars.

– Ak kungs, nē taču, – Morgans mēģināja pasmieties, tomēr tie bija neveikli, gandrīz perversi smieklīgi. – Nē, nē. Es esmu ieinteresēts ievērot piesardzības pasākumus. Redziet, es domāju, ka jūs varētu viņai izrakstīt kontracepcijas tabletes... Lī Vans teica, ka jūs varētu... ka tas būtu iespējams.

Sev par nepatiku Morgans juta svilstam ausis.

Marijs paliecās uz priekšu. Viņa acis vidēja aukstums. Viņš rāmā balsī sacīja: – Līfija kungs, vispirms noskaidrosim dažus jautājumus. Pirmkārt – Lī Vana kungs nav šīs klinikas vadītājs, tādējādi jūs nevarat atsaukties uz viņa teikto par tiem pakalpojumiem, kādus sniedz mūsu klinika.

– Dievs augstais, – Morgans protestēja. – Es nebūt negribeju teikt...

Marijs nelikās traucēties un turpināja: – Otrkārt, ja šī «draudzene» ir universitātes darbiniece, atsūtiet viņu pie manis pieņemšanas laikā, un es

paraudzišos, ko varu darīt. Ja viņa nav universitātes darbiniece, man ļoti žēl. Viņai jāiet pie kāda cita ārsta.

– Nu, viņa patiesībā nav universitātes darbiniece, – Morgans kā atvainodamies paskaidroja. – Viņa ir jauna... meitene, no pilsētas... Es tikai domāju...

Viņš jutās kā pēdējais muļķis.

Marijs atgāzās krēslā, pavērsa pret Morganu pildspalvu un mierīgā balsī paskaidroja: – Līfija kungs, jūs taču nedomāsit, ka es spēju apgādāt ar kontracepcijas līdzekļiem visas savu pacientu draudzenes? Visas Nkongsamabas draiskules stāvētu rindā pie mana kabineta durvīm.

Viņš pasmejās un piecēlās. Vizīte bija galā. Morgans atgrūda krēslu un arī piecēlās. Marijs pienāca pie viņa un sacīja: – Aizvediet viņu pie kāda ārsta pilsētā. Tas nemaksās pārāk dārgi. Līfija kungs, vai drīkstu dot jums padomu? Esmu nodzīvojis Āfrikā jau divdesmit gadus un esmu redzējis daudzus jaunekļus, kuri, tāpat kā jūs, vēlējas baudīt dažas brīvības, kuras sniedz šejienes dzīve. Būšu atklāts. Ja jums ir regulārs sekss ar kādu meiteni... no pilsētas, būs prātīgāk lietot prezervatīvu. Tas aizsargā pret vairākām infekcijām. Tas aiztaupīs jums daudzas nepatīkšanas un pārdzīvojumus.

Morgans pārskaitās, viņam šķita, ka Marijs runā ar viņu kā skolotājs, kurš brīdina skolnieku par briesmām, kādas saistītas ar onanēšanu. Viņš mēģināja runāt tik ledainā tonī, uz kādu vien bija spējīgs: – Nedomāju, ka tas būtu nepieciešams. Ziniet, šī meitenes nedzīvo bordelī, viņa ir cienījama meitene.

– Tad jau labi, – Marijs vienaldzīgi atsaucās. – Es tikai to pieminēju kā pašsaprotamu lietu. Neliels padoms, nekas vairāk.

«Kaut kas traks,» Morgans pie sevis nodomāja. «Tu vari iebāzt savu padomu savā cietajā skotu pakaļā.» Viņš nespēja noticēt savām ausīm: briti nemēdza šādā tonī runāt ar komisariāta personālu, viņi mēdza izturēties pret šo personālu ar cieņu un godbijību. Izdrāzdamies pa universitātes vārtiem, Morgans domāja par to, ka tas viss ir pilnīgi neticami:

Marijs bija *pieņēmis*, ka Morgans guļ ar kādu ielasmeitu, uzskatījis kā pašu par sevi saprotamu to, ka šī ielasmeita ir tumšādaina, un bija pārliecināts, ka viņa ir slima. Morgans ciniski pasmīnēja: Lī Vans nebūt nemācēja spriest par cilvēkiem.

Ierazdamies nelielajā Nkongsamabas lidostā, Morgans joprojām kvēloja dusmās. Viņš redzēja komisariāta šoferi Piteru stāvam pie mirdzošās komisariāta dienesta automašīnas *Austin Princess*. Morgans novietoja savu mašīnu stāvvietā un devās pie Pitera. Tveice bija neciešama, un Morgans juta, ka saule cauri plānajiem matiem svilina viņa galvaskausu. No betonētā laukuma zemās lidostas ēkas priekšā pacēlās dūmaka, un šķita, ka gudrona segums gruzd un teju, teju uzliesmos. No stāvvietā novietoto automašīnu stikliem un hromētajiem spārniem atstarojās kvēlošas gaismas vīzuļi, kas žilbināja acis. Kindžandžas karogs, kas bija uzvilts mastā līdzās kontroltornim, nokarājās kā lupata. Morgans izņēma no krūškabatas saulesbrilles un uzlika tās uz acīm. Apkārtne likās nomierināma, krāsas vairs nešķita tik izballojušas, automašīnu aizsargstikli izskatījās lāsumaini svītraini gluži kā skumbriņas.

– Vai lidmašīna pienāks laikā, Piter? – viņš prasīja šoferim.

Piters sveicienā pacēla roku pie galvas un teica: – Ar desmit minūšu nokavēšanos, ser.

Viņš plati smaidīja, atklādams skatienam zobus, starp kuriem vīdēja platas spraugas.

– Velns un elle, – Morgans nikni nolamājās. Viņš nopētīja *Austin Princess*. Mirdzošajos automašīnas sānos atspoguļojās viņa ķermenis. Attēls bija izkropļots, tas atgādināja harmonikas vai staigājošu kasti. Morgans pārļaida pirkstu pār piesvīdušo apkaklīti un savilka ciešāk kaklasaites mezglu, tad pāri stāvlaukumam piegāja pie lidostas ēkas – mūsdienīgas saliekamās celtnes.

Tās iekšienē bija tikai mazliet vēsāks. Pie neliela uzkožamo bāra galdiņa sēdēja kāda afrikāņu ģimene. Pie ielidojošo pasažieru uzgaidāmās zāles durvīm snauda militārais policists. Ārpusē uz gudronētā laukuma stāvēja aizvēsturiska lidmašīna *Dakot* ar Kindžandžas aviosabiedrības *Kinjanjan Airways* pazišanas zīmēm – ar brezenta pārvalku pārklāta

viendzinēja pasažieru lidmašīna. Tās fizelāžas ēnā uz salmu mašām gulēja divi mehāniķi.

Morgans cerēja, ka kontroltorņi strādājošie nebūs aizmiguši. Viņš piegāja pie uzkožamo bāra. Līdzās letei atradās milzīgs nospeļotu žurnālu blāķis. Morgans izvilka no tā divus mēnešus vecu *Life* numuru un sāka to šķirstīt. Ar dubļiem notraipījušies un pārbiedēti karavīri Vjetnamā, pārsteidzoši Zemes momentuzņēmumi, kas saņemti no kosmiskās zondes, žurnāla vidus atvērumā plašs raksts par kādas filmu zvaigznes *Bel Air chateau**. Dzīve.

Pie bāra galdiņa sēdošā ģimene bija tērpusies savās labākajās drānās. Virs greznojās dzeltenī sarkanā ietērpā, jauniņā sieva bija nobalsinājusi seju ar pūderi un uzģērbusi sudrabkrāsas mežģiņu tērpu. Virs viņas galvas slējās milzīgs mezglā sasiets lakats. Abi puikas bija tērti spilgti sarkanos pidžamai līdzīgos uzvalciņos. Acīmredzot viņi bija ieradušies sagaidīt kādu svarīgu radnieku. Puikas ar troksni streba kādu bezalkoholisko dzērienu. Morgans nosprieda, ka arī viņam derētu kaut ko iedzert. Bāra priekšā vīdēja kārdinoša reklāma: «Kokakola. Ledusauksts dzēriens».

Morgans pavērās uz bāra letes pusi. Uz alus mucas sēdēja saīgusi meiča cieši apspilētā izballojušā kleitā. Morgans teica: – Man, lūdzu, kokakolu.

Meiča lēni uzslējās kājās un devās pie pudelju dzesētavas. Noslaucīdams sviedrus, kas straumēm plūda pāri pieri, Morgans nosprieda, ka lidostā valda paguruma un apātijas gaisotne. Viņš zināja, ka no rīta uzvilktā tikko izmazgātā gaišzilā krekla piedurkņu padusēs tagad uzradušies divi tumši zili zupas šķīvja lieluma plankumi un pilnīgi iespējams, ka uz krekla muguras parādījušās saraustītas tumšas svitras. Viņš nikni nodomāja, ka būtu vajadzējis uzģērbt baltu kreklu. Kā gan viņš izskatīsies, apsveicinādamies ar Fenšeivu meitu, – gluži kā dezodorantu reklāmas varonis. Viņam nāksies nekustīgi turēt rokas gar sāniem.

Meiča aiz bāra letes dikām kustībām rakņājās pa dzesētavā ievietotajām pudelēm. Viņai bija ārkārtīgi muskuļots dibens, apspilētā kleita

* *Bel Air chateau* (franču val.) – grezna savrupmāja vai pils Francijā.

muguras lejasdaļā bija savilkusies blīvās krokās. Meiča paņēma kādu pudeli un pienesa to pie bāra letes. Acīs vīdēja garlaikota un noguruša cilvēka izteiksme. Viņa jau grāsījās atkorķēt pudeli, kad Morgans pamanīja etiķeti ar uzrakstu «*Fanta Orange*».

– Pagaidiet. Es jums lūdzu kokakolu, – Morgans ieteicās pidžinā, gluži neapzināti sākdams runāt ar nazālu pieskaņu.

– Kokas nav, – meiča atteica un ar atveramo attaisīja pudeli. Viņa paņēma salmiņu un iemeta to pudelē.

– Viens šiliņš.

Morgans aptaustīja rievaino pudeli un izbrīnīts vaicāja: – Kāpēc tā nav auksta?

– Mašīna salūza, – meiča atteica. Paņēmusi šiliņu, viņa, kājas vilkdama, devās uz savu sēdvietu.

Morgans palūdza, vai meiča nevarētu iedot viņam dzērienu *Seven-Up*, jo domāja, ka sasīlusi limonāde garšos labāk par sasīlūšu saldu apelsīnu dzērienu.

Meiča uzlūkoja Morganu ar bezcerīgu skatienu un vienaldzīgā balsī paskaidroja: – Tikai Fanta.

«Kā parasti, viss ir kā parasti,» Morgans nodomāja, negribīgi iedzērdams mazu malciņu šķebinoši siltā dzēriena. Galvassāpes pieņēmas spēkā.

Lidmašīna, ar kuru atlidoja Fenšeivi, – *Fokker Friendship* nokavējās par četrdesmit piecām minūtēm. Morgans vēroja to pagriežamies un samazinām augstumu. Lidmašīnas spārni mirdzēja saulē, un tā laidās aizvien zemāk. Viņš iesauca uzgaidāmajā zālē Piteru, kuram vajadzēja saņemt bagāžu.

Lidmašīna piezemējās uz skrejceļu un apstājās līdzās *Dakot*. Guļošie mehāniķi pat nepakustējās. Lidmašīna izlaida trapu, un pie tās tika piebraukti bagāžas ratiņi. Pirmie pie izejas parādījās Fenšeivi: kundze saburzītā, rožainā kleitā un tai pieskaņotā turbānā un kungs brūnā uzvalkā. Morgana uzmanību piesaistīja Fenšeivu meita. Viņa bija daudz pievilcīgāka, nekā viņš bija gaidījis, pazīstot viņas vecākus. Morganam šķita, ka viņai varētu būt apmēram divdesmit pieci gadi. Meita bija ģērbusies isā,

baltā kleitā ar sarkanu kvadrātveida rakstu, seju apēnoja balta salmu cepure ar ārkārtīgi platu atlokāmu malu. Morgans paziņoja miegainajam militārajam policistam, ka ieradies augstā komisāra vietnieks. Fenšeivam iznākot pa uzgaidāmās zāles durvīm, policists salūēja.

– Morgan! Priecājos tevi redzēt. Vai ilgi gaidījī?

– Nepavisam, nepavisam, – Morgans meloja, vēlēdamies izpatikt priekšniekam.

– Vai labi pavadījāt atvaļinājumu? – viņš apvaicājās Fenšeiva kundzei, kura izskatījās sasvīdusi un nogurusi. Morgans ievēroja, ka viņa klibo: lidojumā pietūkušās kājas izspilējās virs augstpapēžu korpēm. Viņa izmocija piekritošu smaidu.

– Dārgā Prisila, – viņa uzsaucā meitai, kura patlaban izvilka sarkanu rokassomiņu no bagāžas kaudzes, kas bija sakrāta uzgaidāmajā zālē. – Nāc iepazīties ar Līfija kungu.

Prisila pienāca tuvāk un noņēma muļķīgo cepuri. Morgans nopētīja stingrās kājas, hokejista cienīgos kāju ikrus, slaido augumu un neticami stingrās krūtis vai stingro krūšturi izspilējamies zem kokvilnas kleitas. Viņš ielūkojās sejā, redzēja īsi apcirpto matu šķipsnu uz pieres, augstprātīgi izliktās izplūkātās uzacis un neizteiksmīgās acis. Protams, ka viņš pamanīja arī slēpei līdzīgo degunu, taču viņš nelikās par visiem šiem trūkumiem ne zinīs, viņam tie nebija svarīgi, viņš pacilāts domāja: «Viņa ir radīta man, viņa pārspēj visu cerēto, pārspēj manus vispārdošākos sapņus, šī meitene ir tā, kuru esmu gaidījis visu mūžu.»

Meitene teica: – Fui. Riebīgi karsts.

Morgans prātoja, vai šie vārdi varētu attiekties uz plankumiem zem viņa padusēm, kas pletās plašumā. Brīdi viņš apsvēra – baidīdamies palūkoties uz leju –, vai tumšie riņķi nav izpletušies pāri visām krūtīm un saplūduši kopā zem kaklasaites.

Šis pārdomas pārtrauca viņas māte: – Prisila, šis ir mūsu pirmais sekretārs Līfija kungs.

– Labdien, Līfija kungs, – viņa pasniedza roku.

– Sauciet mani par Morganu, – Morgans vēltīja viņai savu visapbrušāko smaidu.

Dāmas tika iesēdinātas automašīnas speltē. Gurniem un dibieniem skaroties ar kvēlojošo ādas polsterējumu, dāmas sāka žēloties par nepatīkamajām izjūtām.

– Ak Dievs, kāds karstums, – Fenšeivs izsaucās. Viņi kopā ar Morganu uzraudzīja Pīteru, kurš krāva ceļasomas bagāžas nodalījumā. – Pēdējo nedēļu mājās bija salnas un migla.

– Izklusās jauki, – Morgans ar skaudību atzina.

Fenšeivs berzēja rokas, vērodams lidostas automašīnu stāvvietu.

– Morgan, mūs gaida ļoti interesanti mēneši. Mums daudz kas jāapspriež, – viņš dedzīgā balsī paziņoja.

– Ak tā? – Morgans brīnījās, nespēdams aptvert, par ko Fenšeivs runā.

Fenšeivs pacilāti turpināja: – Vēlēšanas. Ziemassvētkos. Ļoti nozīmīgs pasākums. Protams, esmu saņēmis instrukcijas. Neoficiālas, taču man ir skaidrs, kas mums darāms. Tā ir vienreizēja izdevība.

Fenšeiva acis sajūsmā mirdzēja.

Morgans joprojām nesaprata ne rīta, ne vakara un apvaicājās: – Ak tā?

– Ak, jā. Neiedomājama veiksmē. Mums, protams, – viņš klusi iesmējās.

– Viņi pat piešķīra mums jaunu štata darbinieku. Viņš pildīs ikdienas uzdevumus. Mums būs brīvākas rokas. Ieradisies pēc pāris nedēļām.

– *Mums* būs brīvākas rokas?

Fenšeivs nepaspēja pabeigt savu mīklaini sakāmo, jo aizmugures logā parādījās viņa sievas sarkanā un nosvīdusi seja.

– Artūr, mēs drīz būsīm izcepušās, – viņa dusmīgi uzsaucā.

Iekāpdams automašīnā, Fenšeivs sazvērmnieciski pačukstēja: – Tiksimies rīt no rīta. Mums gaidāma arī karaliskās ģimenes – nu, pa pusei karaliskās ģimenes pārstāvja vizīte. Ziemassvētkos, viss notiks Ziemassvētkos.

Automašīna devās projām. Morganam šķīta, ka tajā sēdošā meitene viegli pamāj viņam ar roku. Katram gadījumam arī viņš pamāja ar roku.